

Els dragons asiàtics perdran la cua?

ANTONI CASTEL

Sabrem el 1998 si els mítics asiàtics eren tan sols uns inofensius i malaltissos gatets domèstics? Les dades, cada vegada més preocupants, sobre la marxa de l'economia de Corea del Sud i el daltabaix financer i borsari de Tailàndia, Malàisia i Indonèsia semblen confirmar la fragilitat d'uns països que feien entrar en èxtasi els adalils del creixement accelerat. El model que havien d'imitar els llatinoamericans i que seguien amb fe altres asiàtics (Vietnam) ha fet aigües per totes bandes, i ha deixat en ridícul els dogmàtics economistes que creien que s'havia produït un miracle a Seül.

Les dificultats dels dragons i la crisi de Japó ens faran tremolar durant l'any que comença. La mundialització permet que un refredat a la borsa de Hong Kong es transformi en una pneumònia a Nova York i Londres i que els dirigents polítics estiguin més pendents de l'índex Nikkei que de buscar alternatives a un creixement depredador.

Xina s'ha quedat al marge del desastre monetari. El yuan es manté fort, sobrevalorat, no se sap si per decisió dels partiarques comunistes o perquè realment l'economia xina està forta. Encara eufòrics per la tornada de Hong Kong a la mare pàtria, els xinesos esperen amb paciència, utilitzant una tàctica que els ha donat bons resultats a l'ex-colònia britànica, el moment propici per fer el següent pas, que ha de ser reconquerir Taiwan. La tensió que hi havia fa un parell d'anys s'ha rebaixat, però Jiang Zemin no amaga unes ambicions territorials que esfereixen els països de la regió quan es parla, sobre-

La crisi financera dels dragons asiàtics i del gegant japonès ha posat en evidència el model de creixement preconitzat pels liberals. L'altre gran gegant, la Xina, al marge del daltabaix, pren alè per continuar expandint-se.

ARXIU / EFE

Jiang Zemin, president de la Xina. El gegant comunista, després del retorn de Hong Kong, no amaga l'ambició de reconquerir Taiwan.

tot, de la sobirania de les illes a Spratley.

A punt de celebrar el vuitè aniversari de Tiananmen, el juny del 1998, la dissidència és quasi testimonial, afeblida per la repressió i el miratge econòmic. Persisteixen, això no obstant, les contestacions nacionals, especialment dels tibetans, que sedueixen els occidentals, i dels musulmans de la regió autònoma de Xinjiang-Uigur.

L'altre gegant asiàtic també presenta bona salut econòmica malgrat la inestabilitat de la coalició governamental, que ha forçat la dimissió de diversos

caps de govern en els darrers mesos. L'Índia és una caixa de sorpreses, de conflictes latents —disputes comunitàries i de castes— que poden esclatar en qualsevol moment. Només cal que prengui una espurna perquè els ultranacionalistes hindus passin a l'acció o els sikhs tornin a agafar les armes. L'any que comença pot ser el de la reconciliació amb Pakistan, un veí amb el que manté un contenciós sobre el Caixmir.

Afganistan, un dels conflictes regionals heretats de la guerra freda, continuarà fent parlar. Els talibans, instal·lats a Kabul, preocupen més pel seu discurs anti-occidental que per la

seva intransigència envers les dones. Al cap i a la fi, també a Aràbia Saudita les dones no tenen cap dret i encara és l'hora que hi vagi la comissària Bonino.

El 1998 pot ser l'any en què Iran surti de les catacumbes. El nou president Hatami ha desconcertat els Estats Units reclamant un diàleg amb "el poble nord-americà", en una prova més de l'astúcia dels clergues que han sobreviscut a una guerra imposada amb Iraq i a l'aïllament que els va voler imposar Washington.